

rolul unei balerine. Nimeni nu se aștepta să refuz. Dar n-am vrut să fiu "o balerină" într-un film despre balet. Ar fi fost un lucru la care s-ar fi așteptat oricine.

Unde ai făcut turnee cu Opera?

În Austria, Elveția, Spania, America. Spre marele meu regret, n-am fost la Paris. Curiozitatea mea feminină este încă în suferință din acest motiv.

Unde erai în timpul eclipsei din august '99? Revelionul 2000 cum l-ai petrecut?

Cu familia. În ziua eclipsei, am picat la examenul de conducere auto, din cauza emoțiilor. Îmi clănțăneau dinții. Am căzut la "traseu". În timpul eclipsei propriu-zise am zăcut pe canapea, nici n-am văzut-o. De Revelion, am fost foarte emoționată, schimbarea cifrei mi-a dat alte sentimente decât altădată. Nu mă gândeam decât la Dumnezeu: "Doamne, întoarce-ți privirile și către noi, ca popor!".

Observ că ești foarte preocupată de dimensiunea spirituală a existenței. Cum se împacă asta cu o profesiune atât de "fizică"?

Mă hrănesc cu visuri. Toate balerinele fac, în general, "greva foamei". Sunt vegetariană, mănânc doar fructe și lactate. Muncim atât de mult încât, uneori, nu mai ai putere nici să mănânci. Dansul înseamnă formă, înseamnă în primul rând o estetizare, cât mai apropiată de perfecțiune, a corpului uman. De trei ani nu mănânc carne și alerg în fiecare zi patru kilometri, timp de 45 de minute. Am un set de exerciții care îmi pregătesc întregul corp, fiecare fibră musculară,

fiecare oscior, fiecare ligament. Școala de balet este foarte bună în primul rând pentru că impune o disciplină a corpului și a spiritului, care te modifică pentru tot restul vieții, îți dă un respect împins până la fanatism față de propriul corp.

Citești mult?

Citesc foarte mult și cred că important e nu atât să citești, cât să recitești pentru a depăși firul narativ și a intra în mecanismul intelectual al autorului.

Iubești?

Sunt nemăritată, dar am mulți copii.

E vorba de personajele mele, pe care le mai și pun la colț, uneori, le mai și cert, dar pe care le iubesc așa cum sunt, fiindcă sunt ale mele. Foarte puțini sunt cei care știu cu adevărat ce înseamnă să iubești. Din păcate, iubirea va supraviețui, în ziua de azi, doar ca o noțiune abstractă, de care vom lua cunoștință mai mult din dicționare și enciclopedii. Nu cred că societatea de consum, în care ne măcinăm măruntele noastre existențe, va lăsa tinerei generații șansa de a trăi cu adevărat experiența iubirii.

Ioana Florea

În Anna Karenina
(alături de Cristian Crăciun)

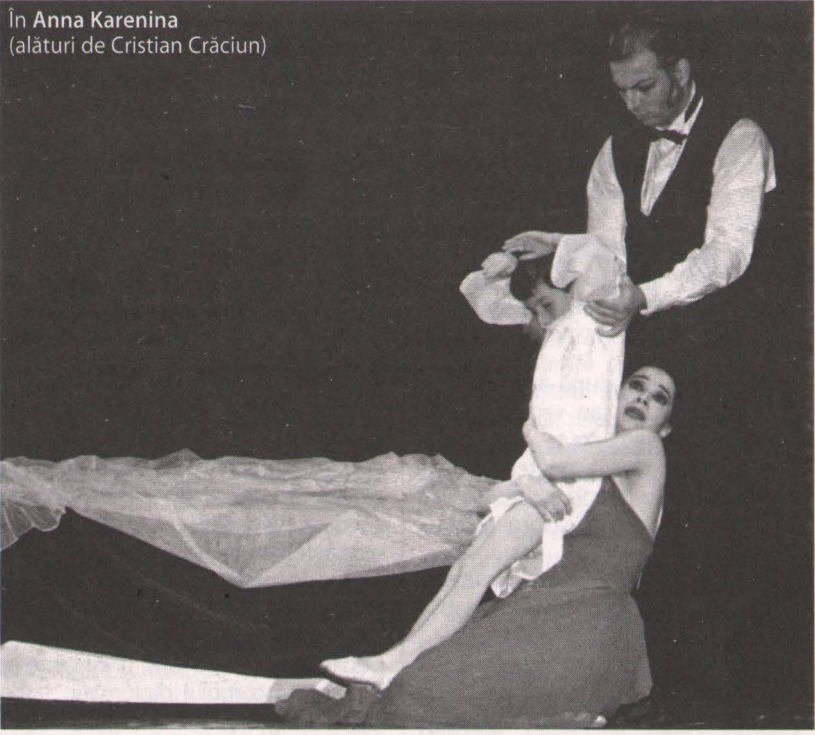

foto: Mihail E. Cratofil

Contemp și Colegii

Dacă v-ați întrebat vreodată câte companii de dans contemporan "de stat" ființează în țara noastră, răspunsul e scurt: două. Una dintre ele, de la a cărei constituire informală s-a scurs deja un sfert de veac, se numește Contemp și ființează de câțiva ani în cadrul Teatrului de Operetă "Ion Dacian" din București. A susținut spectacole în țară și în străinătate, a fost invitată la festivaluri, a obținut premii pentru coregrafie (Adina Cezar, Liliana Iorgulescu) și interpretare (Simona Crețeanu, Alina Lazăr). Cea mai recentă premieră a sa, **Mozart și Colegii**, a fost invitată în deschiderea

Festivalului Internațional de Muzică de la Chemnitz, Germania. În foaia de sală (cu o exprimare cam colocvială și ceva greșeli de gramatică), **Mozart și Colegii** este prezentat ca "o noutate absolută în viața culturală a Bucureștiului... un remember al anumitor momente importante din viața socială și afectivă a lui Mozart". Conceput mai degrabă ca un divertisment muzical-coregrafic, în el se întâlnesc dansatorii companiei (cinci fete și un băiat), cvartetul de coarde al Operetei, condus de Marius Leau, soprana Ligia Dună, acompaniată la pian de George Balint, și prezentatorul Valentino Tiron. Muzica, selec-

tată mai ales din sfera camerală, alternează interpretarea *live* cu înregistrarea magnetică, într-un decor semnat de Ruxandra Ion, plăcut ochiului – o atmosferă de pod cu lucruri vechi, dar nepatinate de vreme. Tot ea este autoarea costumelor – o îmbinare sugestivă de epocă și modern, în transparențe, lycra și lamé-uri, gândite astfel încât să permită efecte vizuale în prelungirea mișcării (aripi, fuste pe panier convertibile în gulere, clepsidre etc). Deși prezentatorul este deghizat în Mozart și recurge din când în când la faimosul răs nefiresc din filmul *Amadeus*, dacă va fi existat un libret,

el nu urmează un filon narativ. Este mai degrabă o juxtapunere de impresii ale unui creator obișnuit să înțeleagă muzica prin mișcări, așa cum pictorul o înțelege prin culori. Adina Cezar, coregraf și regizor, ne propune "Mozartul ei", după cum fiecare coregraf (Gigi Căciuleanu e un exemplu incitant, la îndemână) are Mozartul său. Rezultă o grefare a valorii muzicale perene pe o sensibilitate caracterizată printr-o exprimare gestică relaxată și o renunțare la rigorele oricărui stil, percepute ca fiind restrictive.

Așa cum singură afirmă despre sine, pe Adina Cezar nu o preocupă alinierea la vreun curent sau la vreo școală, ci sinceritatea și fidelitatea față

de ea însăși. Mozart îi inspiră de cele mai multe ori o dinamică delicată, lentă, de o muzicalitate surprinzător de tradițională, la care adaugă nuanțe de gest, efecte de costum și mici danțele de expresie. Elementul recurent apare din nou a fi rotirea, cercul, răsturnarea, rostogolirea, curgerea în desfășurare, în timp ce pașii clasici se întâlnesc și se amalgamează cu cei imaginați. Un gen de creație coregrafică acceptat și personalizat de niște dansatoare a căror plastică corporală potențează mișcarea (Simona Iliescu, Liliana Iorgulescu, Alina Lazăr) și un reprezentant al masculinității (Marius Onofrei) menit parcă să le pună în evidență, prin contrast, și să demonstreze că (aproape) oricine poate dansa.

Mozart și Colegii

Senzualitate și visare, plutire și zbatere, realitate și mască, viața e incoerentă, iar artistul nu trebuie decât să o surprindă și să o traducă pe limba sa...

Vivia Săndulescu

Corina și Mihai

Osâmbătă după-amiază fără spectacol sau repetiții e un eveniment ce se cere sărbătorit: e invitat cineva prieten la niște spaghete gătite în colaborare, se văd casete video și se sporovăiește... despre balet.

Te uluiește de fiecare dată simplitatea traiului și a locuinței unor veritabile vedete, "născute, iar nu făcute".

Corina Dumitrescu și Mihai Babușka s-au întors de puțină vreme de la Belgrad. Mihai, care a dansat ani întregi, cu contract, în Iugoslavia, conduce de fiecare dată ore de studii la Opera din Belgrad. Corina a susținut un spectacol cu *Frumoasa din pădurea adormită* (cu Constantin Teșă, alt român "sârbizat" de vreo zece ani) și unul cu *Lacul lebedelor* (alături de rusul Denis Kasatkin, ambii, prim-soliști ai Operei belgradene). Dacă data trecută (adică astă-

toamnă) o priviseră mai întâi cu nedumerire și cu circumspecție, acum primirea ei a fost pe măsura unei stele confirmate. Conferință de presă cu câteva zeci de ziariști (!), interviuri, emisiuni, munți de flori etc. O plachetă elegantă, legată în piele maro, oferită în semn de prețuire de către ministrul Culturii din Iugoslavia, care este totodată directorul Operei. Săli arhipline, public în ținută de gală, o mulțime de membri ai corpului diplomatic – mai puțin atașatul cultural sau ambasadorul român, care nu au dat curs invitației.

Deși clădirea Operei numără peste 100 de ani, aripa adăugată mai târziu oferă dansatorilor un confort extraordinar, iar aparatura studioului de înregistrare, cu care se arhivează toate evenimentele, este integral computerizată și, totuși, încă incomplet explorată.

Și tot succesul ăsta monstru, pe fondul unei oboseli cronice, din cauza ritmului infernal de lucru de la București: în ajunul premierei cu *Don Quijote* se repeta dimineața, la prânz și seara, pe lângă media de trei spectacole mari pe lună. Sigur, nu toți soliștii se supun aceluiași efort, poate și de aceea Corina pare venită din alt film, unul despre o lume a obsesiei performanței și nu a mediatizării fără acoperire.

E drept că unii, puțini, îi recom-pensează valoarea, în ciuda refuzului ei (din incapacitate sau din orgoliu?) de a se preocupa de propria-i imagine. Considerând că valoarea trebuie evidențiată, chiar dacă forul profesional care ar trebui să o facă nu mai e de mult funcțional, Uniunea Compozito-

rilor, Criticilor și Muzicologilor i-a acordat deunăzi Premiul pentru Performanță în arta dansului, pentru rolurile din ultima stagiune (din *Anna Karenina*, *Cocoșatul de la Notre Dame*, *Frumoasa...*, *Don Quijote* etc.).

Dar momentele de respiro sunt scurte. Au și început repetițiile la *Roșu și Negru*, după Stendhal, în coregrafia și regia Alexei Mezincescu, pe muzica originală a Liviei Teodorescu, cu premiera în luna mai. Pe urmă, în iunie, sunt invitați pentru vreo două săptămâni la Baletul Național din Panama, unde Mihai va antrena din nou compania și va participa la montarea *Lacului lebedelor*, cu Corina în rolul Odette/Odile la premieră.

De ce nu montează Mihai mai mult în țară? De planuri și idei nu duce lipsă, dar a fi coregraf e o meserie în sine, reconversia unui fost dansator nu se face automat, din mers. Iar el preferă să creeze numai din imbold, așa cum a făcut-o cu *Don Quijote*, nu din obligație de serviciu, funcționărește.

În timp ce stăm de vorbă, sună telefonul. Mihai pune la cale detaliile găzduirii la București a unei balerine din Japonia, școlită la ruși și care dorește să se antreneze o perioadă de timp cu el, la O.N.R. Ca mulți balerini străini, simte nevoia de a lucra periodic cu acei pedagogi cu care, în timp, a fost pe aceeași lungime de undă, artistic și tehnic, și care "i-au priit" profesional. După o "baie de balet", pleacă spre metrou, ocolind tarabele jumulate din piața "primarului penal" și țișăneala ieșită în tura de noapte, la produs și procurat. Undeva, în urmă, într-un apartament minuscul de bloc, locuiesc două dintre cele mai importante nume ale baletului românesc.

Vivia Săndulescu

Corina Dumitrescu

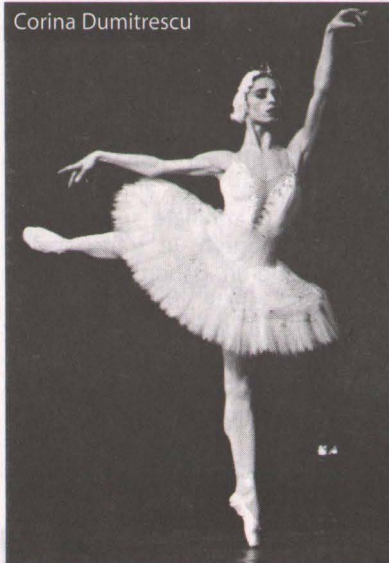

foto: Mișă Mustățic